

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני סגנית הנשיא כב' השופטת אסתר הלמן – אב"ד

כב' השופטת יפעת שיטרית

כב' השופט סאאב דבור

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

נוכחים :

בשם המאשימה : עו"ד יעל כץ

בשם הנאשם : עו"ד יוסף חאזם מטעם הסניגוריה הציבורית

הנאשם : לא הובא (הדיון מתנהל באמצעות שיחת וידאו)

החלטה

כתב האישום

1. ביום 06.09.21 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירת רצח, לפי הוראת סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, בין הנאשם לבין י.כ. (להלן: "המנוח") קיימת היכרות מוקדמת. במהלך תקופה של כשנה וחצי עובר למעשה העבירה כפי המתואר בעובדות כתב האישום, התגוררו הנאשם והמנוח יחדיו בדירת חדר ב... (להלן: "הדירה").

3. הדירה הינה דירת חדר, בכניסה לדירה קיים מסדרון צר המשמש כמטבחון (להלן: "המטבחון") ומתוך חדר השינה יציאה לחדר מקלחת ושירותים (להלן: "המקלחת"). החלל שבין המטבחון לבין חדר השינה מופרד בחלון ובדלת. בחדר השינה שתי מיטות, כאשר מיטתו של המנוח סמוכה לקיר הדרום מערבי של החדר (להלן: "המיטה").

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

4. בלילה של יום 26.07.21 החל משעות 10:22 לערך או בליל יום ה-27.7.21, במועד או בשעה מדויקים שאינם ידועים למאשימה, בזמן שהמנוח ישן במיטתו נטל הנאשם אבן גדולה במשקל של כ-18 ק"ג, ניגש למיטתו של המנוח והטיח את האבן בחוזקה בראשו של המנוח בכוונה להמיתו. לאחר מכן, הנאשם המשיך וחבט בראשו של המנוח באמצעות בקבוקי אלכוהול ריקים. מעוצמת המכה באמצעות האבן נגרם למנוח נזק חמור לגולגולת ולעצמות הפנים בעיקר בצד השמאלי ודם ניתז מראשו על הקירות והתקרה באזור שמעל מיטתו.
5. לאחר מכן, הנאשם בדק שהמנוח לא נושם והותיר אותו במיטתו פרק זמן שאינו ידוע למאשימה. זאת ועוד, בשלב כלשהו לאחר מותו של המנוח, במועד שאינו ידוע למאשימה, דקר הנאשם את המנוח מספר רב של דקירות בחלקי גופו השונים, בעיקר בפלג גופו העליון, באזור הבטן ושיסף את גרונו. בתוך כך, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, ניסה הנאשם להצית את גופתו של המנוח באמצעות מצית ושפך על גופתו מספר קומקומים של מים רותחים.
6. בהמשך, במועד שאינו ידוע למאשימה, גרר הנאשם את גופתו של המנוח למטבחון, כיסה את גופתו בשמיכות רבות ובחפצים שונים והדליק תנור חימום שמותקן על אחד הקירות במטבחון.
7. במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, ולאחר שהנאשם גרר את גופתו של המנוח למטבחון, אטם הוא באמצעות דבק סלוטייף את הדלת ואת הפתחים של החלון שחוצצים בין חדר השינה לבין המטבחון. בנוסף, עשה הנאשם פעולות לניקוי כתמי הדם שעל הקירות ועל רצפת חדר השינה.
8. במהלך כל התקופה מאז מותו של המנוח ועד למציאת גופתו, הנאשם נשאר בדירה ויצא ממנה מפעם לפעם לקניות או לסידורים.
9. ביום 05.08.21 בעקבות פעולות חיפוש אחר המנוח, פרצו כוחות משטרה לדירה וגילו את גופתו של המנוח במטבחון כאשר היא במצב של ריקבון מתקדם עד כדי אובדן כל צלם אנוש.
10. במהלך הפריצה של כוחות המשטרה לדירה וטיפול בגופה ובזירה, הסתתר הנאשם בחדר המקלחת ונעצר בעודו ספון בחדר שם.

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

1

2

3

4

5

הדיונים בפנינו

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

11. במעשיו המתוארים לעיל, גרם הנאשם בכוונה למותו של המנוח.

12. במסגרת הדיונים בפנינו ולבקשת הצדדים, הורינו ביום 30.09.21 על הגשת חוות דעת עדכנית מאת הפסיכיאטר המחוזי באשר למצבו הפסיכיאטרי של הנאשם בזמן ביצוע מעשה העבירה המיוחס לו וכן באשר לכשירותו לעמוד לדין.

13. חוות דעת פסיכיאטרית הונחה על שולחנו ביום 14.10.21. לפי ממצאי חוות הדעת, עניין לנו בנאשם הסובל מסכיזופרניה. נכון להיום, מחלתו של הנאשם פעילה, הוא לא אחראי למעשיו ולא כשיר לעמוד לדין. עוד צוין במסגרת אותה חוות דעת, כי לאור חוסר שיתוף הפעולה עם גורמי-המערכת, חומרת מצבו הנפשי של הנאשם ורמת מסוכנותו הגבוהה (החוזרת ונשנית), הרי שהנאשם זקוק לטיפול במסגרת אשפוז.

14. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס אשמתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. בהינתן האמור לעיל, לא ניטשה מחלוקת בין הצדדים באשר לצורך הקיים בהפסקת ההליכים המשפטיים נגד הנאשם. יחד עם זאת, הצדדים נותרו חלוקים בדעותיהם באשר לשאלה - מהי תקופת האשפוז המרבית הרלוונטית; שאלה העומדת בבסיס הדיון מושא החלטתנו זו.

15. בשים לב לחוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי, ועל פי הוראת סעיף 170(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, ובהינתן עמדת הצדדים, הורינו ביום 25.10.21 על הפסקת ההליכים כנגד הנאשם ועל הוצאת צו אשפוז נגדו עד להחלטה אחרת. המשך הדיון נדחה לצורך מתן החלטה בנוגע למשך תקופת האשפוז המרבית הרלוונטית; כאשר מחד - המאשימה טוענת כי יש להעמידה על - 25 שנה ומנגד, ההגנה גורסת, כי יש להעמיד תקופה זו על 20 שנה.

טיעוני המאשימה

16. לגישת המאשימה, המחלוקת בין הצדדים באשר למשך תקופת האשפוז המרבית נוצרה על רקע הרפורמה בעבירות המתה, קרי - לאחר תיקון 137 לחוק העונשין, אשר יצר לקונה

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

- 1 באשר לתקופת האשפוז המרבית שניתן להטיל במקרה שכזה ביחס לעבירת הרצח
2 הבסיסית, כפי זו שיוחסה לנאשם כאן. לטענת המאשימה, כיום, עמלים על גיבוש תזכיר
3 להצעת חוק באשר לסוגיה הרלבנטית.
4
- 5 17. בין שלל טיעוניה, ביקשה המאשימה להסתמך על ההחלטה בתיק - תפ"ח (מחוזי; באר שבע)
6 48956-01-21 מדינת ישראל נ' ניומן (25.03.21), שם הצדדים הסכימו ביניהם, כי תקופת
7 האשפוז המרבית תעמוד על - 25 שנה; הסכמה שאומצה על ידי בית המשפט שם. במסגרת
8 אותו עניין, צוינו הדברים הבאים על ידי בית המשפט המחוזי: "מובהר כי אנו עושים זאת
9 מכוח הסכמת ב"כ הצדדים וערים לכך שלאחר תיקון 137 לחוק העונשין, על פי סעיף 311א
10 לחוק, ניתן היה לקבוע במקרה זה, לו הורשע הנאשם, עונש מאסר עולם או עונש מאסר ל-
11 30 שנים אם לא גוזרים מאסר עולם. מנגד, בסעיף 15(ד1)(ג) לחוק טיפול בחולי נפש,
12 עבירה שדינה מאסר עולם חובה התקופה המקסימלית לאשפוז היא 25 שנים. לכאורה,
13 קיימת סתירה מסוימת בין שתי הוראות החוק ואני כאמור קיבלנו את עמדת ב"כ הצדדים
14 שמטיבה בצורה מסוימת עם הנאשם" (שם, עמ' 11 לפרוטוקול, שורות 3 – 9)
15
- 16 18. בין היתר, ביקשה המאשימה להתייחס להחלטה של בית המשפט המחוזי (מרכז-לוד) כפי
17 שניתנה במסגרת - תפ"ח 51530-09-19 מדינת ישראל נ' סטודינסקי (אסור בפרסום)
18 (09.03.20); החלטה עליה השליך ב"כ הנאשם את יהבו. לשיטת המאשימה, הנימוקים
19 שעמדו בבסיס ההחלטה שם שגויים, אינם דרים תחת המטריה המשפטית הנכונה ומשכך
20 אין להסתמך עליהם. יתר על כן, ההחלטה שם אינה בבחינת הלכה מחייבת.
21
- 22 19. עוד הוסיפה המאשימה בציינה, כי העיקרון הבסיסי שעמד ביסוד הרפורמה בעבירות
23 ההמתה הוא - יצירת מדרג-עבירות המבוסס בעיקרו על מידת האשמה המבוססת בחלקה
24 הארי על מצבו הנפשי של מבצע העבירה, דבר שכלל אינו רלבנטי למשך תקופת האשפוז.
25
- 26 20. בין היתר הפנתה המאשימה הן לתיקון מס' 8 והן לתיקון מס' 9 לחוק טיפול בחולי נפש,
27 תשנ"א-1991, כאשר לדידה, משהחליט בית המשפט על הפסקת הליכים, כל שנותר לעשות
28 הוא לקבוע את משך תקופת האשפוז המרבית בהסתמך על תקופת המאסר המרבית שניתן
29 להטיל בצידה של העבירה המיוחסת לנאשם שההליכים נגדו הופסקו.
30
- 31 עוד הוסיפה המאשימה והטעימה, כי לפי חוק העונשין – משך המאסר (ביחס לעבירה
32 שבצדה קבוע מאסר עולם שאינו חובה) יכול להגיע לתקופה של עד 30 שנה (ראו - סעיף
33 311א. לחוק העונשין שמחריג את הוראות סעיף 41. לחוק העונשין). כן, בשים לב לעובדה,

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

כי לפני תיקון 137, מאסר-עולם היה בבחינת עונש חובה בלבד, ומאחר ונקבע (בחוק טיפול בחולי נפש) שתקופת האשפוז המרבית (ביחס למאסר עולם חובה) תהיה למשך 25 שנה, הרי שהמאשימה לא תבקש לפסוע במתווה של סעיף 311א. לחוק העונשין שקובע תקופת מאסר בת 30 שנה, אלא תבקש להסתפק בתקופה של 25 שנה.

21. הוסף לכך, עת באים לבחון את תקופת האשפוז המרבית, אין ליחס משקל לנסיבות ביצוע העבירה, ואף לא לשיקולים הרלבנטיים לשלב גזירת העונש, אלא ענין לנו בכלל מתמטי שתוחם את גבולות האשפוז המרבי בגין עבירות הרצח.

22. זאת ועוד; מאחר ועסקינן בסוגיה שעניינה הפסקת הליכים (ותו לא), ובשים לב לעובדה כי מצבו הנפשי של הנאשם קיבל ביטוי בעצם הפסקת ההליכים, הרי שאין להשתמש שוב באותו שיקול (ששימש לצורך הפסקת הליכים) גם באשר לקביעת משך תקופת האשפוז המרבית.

23. מבלי לפגוע בטיעוניה (באשר לחוסר הרלבנטיות של נסיבות ביצוע העבירה על קביעת תקופת האשפוז), ביקשה המאשימה להוסיף ולציין, כי לבטח, הנסיבות של ההתרחשות העובדתית כפי שזו משתקפת בעובדות כתב האישום אין כאלו שמצדיקות קביעת תקופת אשפוז מרבית שהינה פחות מ 25 שנה.

24. בשולי טיעוניה הוסיפה המאשימה וציינה, כי בשים לב להוראת סעיף 311א. לחוק העונשין, הרי – שלא מדובר בלקונה וכי מאחר שמוצדק לאמץ את הפרשנות המיטיבה עם הנאשם, הרי, שניתן לפסוע במתווה של הוראת סעיף 15(ד1)(ג) לחוק טיפול בחולי נפש, ולקבוע תקופת אשפוז מרבית של 25 שנה.

טיעוני ב"כ הנאשם

25. ב"כ הנאשם השליך את יהבו על הנימוקים כפי שאלה באו לידי ביטוי בהחלטתו של בית המשפט בעניין "סטודנסקי", כאשר לשיטתו תקופת האשפוז המרבית צריכה לעמוד על 20 שנה.

26. כפי טענת ההגנה, קריאה נכונה של הוראות החוק הרלבנטיות, מחייבת את אימוץ הגישה שאומצה בענין "סטודנסקי".

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

ב"כ הנאשם הפנה להחלטה נוספת אשר ניתנה כשנה לאחר ההחלטה בעניין "סטודנסקי" במסגרת תפ"ח (מחוזי; מרכז – לוד) 31416-11-20 מדינת ישראל נ' יונה (28.04.21) בציינו, כי שם המאשימה הסכימה, בהסתמך על הנימוקים של בית המשפט בעניין "סטודנסקי", לתקופת אשפוז בת 20 שנה.

27. לטענת הסניגור, עת עסקינן במשפט פלילי, במיוחד במקרים כגון דא, יש לאמץ את הפרשנות המקלה עם הנאשם. אין לקבל גישה, ולו תיאורטית, לפיה – תקופת האשפוז המרבית ביחס לאדם המיוחסת לו עבירת רצח-בסיסי תעמוד על 30 שנה, בעוד בעבירת רצח שדינה מאסר עולם חובה, תקופת האשפוז המרבית תעמוד על 25 שנה.

28. יתרה מזו, עת עסקינן בנאשם הסובל מהפרעת נפש חמורה והעונש המקסימלי (בנסיבות כאלו) הוא 20 שנה, הרי שמוצדק להגיע לתוצאה לפיה – תקופת האשפוז המרבית הינה 20 שנה.

דיון והכרעה

29. נביא להלן את סעיפי החוק הרלבנטיים לענייננו ועליהם נסתמך בהחלטתנו זו.

30. לנאשם יוחסה עבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, המורה בזו הלשון: "**הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו – מאסר עולם.**"

31. לעניין מאסר עולם, כך קובע סעיף 41. לחוק העונשין: "**עבירה שדינה מאסר עולם ולא נקבע שהוא עונש חובה, תקופת המאסר שיטיל בית המשפט לא תעלה על עשרים שנה.**"

32. סעיף 311א. לחוק העונשין (אשר התווסף לחוק העונשין בהתאם לתיקון 137 לחוק) קובע: "**על אף הוראות סעיף 41, בעבירה לפי סימן זה שדינה מאסר עולם ולא נקבע שהוא עונש חובה, רשאי בית המשפט להטיל מאסר עולם לתקופה בלתי קצובה או מאסר לתקופה של תעלה על שלושים שנים.**"

33. סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש, קובע:

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

" 15 (א) הועמד נאשם לדין פלילי ובית המשפט סבור, אם על פי ראיות שהובאו לפניו מטעם אחד מבעלי הדין ואם על פי ראיות שהובאו לפניו ביזמתו הוא, כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת היותו חולה, רשאי בית המשפט לצוות שהנאשם יאושפז בבית חולים או יקבל טיפול מרפאתי; ...".

34. באשר לתקופת האשפוז או הטיפול המרפאתי, סעיף 15(ד1) לחוק טיפול בחולי נפש, קובע:

"בית משפט לא יקבע בצו לפי סעיפים קטנים (א) או (ב) את תקופת האשפוז או הטיפול המרפאתי, ואולם יורה בצו על תקופת האשפוז או הטיפול המרפאתי המרבית לפי הוראות פסקאות (2) ו-(3)".

35. באשר לתקופת האשפוז, כאשר מדובר במאסר עולם חובה, הוראות סעיף 15(ד2)(ג) קובעות:

"היתה עבירה כאמור בפסקאות משנה (א) או (ב), עבירה שדינה מאסר עולם חובה – 25 שנים";

36. יוצא כי, ברגע שבית המשפט מורה על הפסקת ההליכים ועל אשפוזו של נאשם, אין בידיו שיקול דעת באשר לקביעת תקופת האשפוז (למעט חריגים – ראו לדוגמה הוראת סעיף 15(ד2) (א) לחוק טיפול בחולי נפש שאינה חלה על עבירה שבצדה מאסר עולם חובה), כי אם, זו נקבעת בהתאם לתקופת המאסר המרבית הקבועה לצד העבירה המיוחסת לנאשם. כאשר מדובר בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, נקבע כי תקופת האשפוז הינה למשך 25 שנים.

37. למותר לציין, כי תיקונים מס' 8 ו-9 לחוק טיפול בחולי נפש באו אל אוויר העולם טרם תיקון 137 לחוק העונשין אשר בעקבותיו נקבעו מצבים המצדיקים הטלת עונש של מאסר עולם (שאינו עונש חובה).

38. מטיעוני המאשימה למדים אנו, כי כיום נמצא בעבודה תזכיר של הצעת חוק שתכליתו לקבוע, כי עת מדובר בעבירה שבצדה עונש המאסר הוא מעל 25 שנה, תקופת האשפוז המרבית תהיה לתקופה של 25 שנה.

39. הנה כי כן, סעיף 300(א) לחוק העונשין מדבר על מאסר עולם שאינו חובה ובמקרה שכזה חלה, כביכול, הוראת סעיף 41 לחוק העונשין לפיה, העונש המקסימלי הוא 20 שנה. אולם, אל לנו לפסוח על הוראת סעיף 311א. לחוק העונשין, הקובעת מפורשות שאין תחולה

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

להוראות סעיף 41 לחוק העונשין כאשר מדובר בעבירת רצח; קרי, הפרשנות הנכונה
מלמדת, כי בסיטואציה מעין זו, תקופת המאסר המקסימלית שניתן היה להטיל על מי
שהורשע בעבירה של רצח עומדת על 30 שנה או מאסר עולם

בהינתן הוראות החוק הנ"ל, כאשר בגין עבירת רצח שלצידה מאסר עולם כעונש חובה
נקבעה תקופת אשפוז לתקופה של 25 שנים, ומאחר ועסקינן במשפט פלילי כך שנכון
ומוצדק יהא לאמץ את הפרשנות המיטיבה עם הנאשם, הרי שניתן להשוות את תקופת
האשפוז בגין עבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין לתקופת האשפוז שנקבעה לצד עונש של
מאסר עולם חובה קרי, לתקופה בת 25 שנה.

לשם ניקיון הדעת, נציין שוב, כי ערים אנו לנימוקים אשר עמדו בבסיס ההחלטה בעניין
"סטודינסקי". שם, בית המשפט ניתח את הסוגיה ועמד על טענות הצדדים, על החוקים
הרלבנטיים ועל תיקוני החוק וקבע, כי הפרשנות התכליתית הנכונה היא לקבוע כי סעיף
311א. לחוק העונשין שמחריג את סעיף 41 לחוק הנ"ל, יחול אך ורק באשר להטלת עונש
מאסר, זאת להבדיל מקביעת תקופת האשפוז המרבית בעבירת הרצח "הבסיסית" (סעיף 19
לאותה החלטה). עוד צוין שם, כי פרשנות זו תאפשר למקם את תקופת האשפוז המרבית
בהתאם למדרג הענישה שקבע המחוקק בעבירות ההמתה במסגרת תיקון 137 לחוק
העונשין (ראו - שם, סעיף 20 להחלטה).

איננו תמימי דעים עם נימוקיו של בית המשפט כפי שבאו לידי ביטוי בעניין "סטודינסקי".
ראשית, איננו סבורים, כי נימוק זה דר בכפיפה אחת עם האמור בסעיף 311א. לחוק
העונשין, שמחריג את הוראת סעיף 41 לחוק וקובע עונש מקסימלי של 30 שנה. שנית,
המדרג אותו ביקש המחוקק לקבוע במסגרת תיקון 137 לחוק העונשין, מוצא את ביטוי
בסעיפים אחרים של התיקון דוגמת - סעיף 301א לחוק העונשין (רצח בנסיבות מחמירות),
סעיף 301ב לחוק העונשין (המתה בנסיבות של אחריות מופחתת) וסעיף 301ג לחוק (המתה
בקלות דעת) ואין מקום להקיש ממנו הלאה על תקופת האשפוז המרבית. הדברים נכונים
שבעתיים שעה שניתן להעלות טיעונים באשר לסוג העבירה המיוחסת, יסודותיה, מרכיביה
ומיונה לרף הנכון, בשלב הראשוני של בחינת התשתית הראייתית-לכאורית, בטרם יורה
בית המשפט על הפסקת הליכים. לאחר שהוסכם בין הצדדים, כי יסודות עבירת הרצח
מתקיימים, אין עוד הצדקה לשוב ולנסות למיין את העבירה ככזו הדרה תחת קורת הגג של
סעיף אחר.

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

כאן המקום לציין, כי לפי דברי ההסבר לתיקון 137 לחוק העונשין (ראו - הצעות חוק הממשלה – 972, ד' בחשוון התשע"ו, 16.11.2015, עמ' 170), בהקשר של סעיף 311א. לחוק הנ"ל צוין כי - "נוכח חומרתה המיוחדת של עבירת הרצח מוצע לקבוע, בסעיף 311א כנוסחו המוצע בסעיף 15 להצעה זו, שהוראות סעיף 41 לחוק העונשין, שלפיהן מאסר עולם שלא נקבע שהוא עונש חובה משמעו מאסר בפועל שלא יעלה על עשרים שנים, לא יחולו על עבירת הרצח. המשמעות של קביעה זו היא שבית המשפט המרשיע בעבירה של רצח רשאי להטיל על הנאשם מאסר עולם בלתי קצוב או לגזור את עונשו של הנאשם בשנות מאסר, לתקופה שלא תעלה על שלושים שנים. יצוין, כי אם יבחר בית המשפט באפשרות הראשונה, יחולו על עונש מאסר העולם הוראות חוק שחרור על תנאי ממאסר....". בבחינת מעלה מן הצורך יצוין, כי אך ברור הוא שהמחוקק לא רצה מכוח סעיף זה לקבוע דרגת חומרה פחותה לעבירת הרצח, כי אם להדגיש את חומרתה המיוחדת של עבירה זו.

42. דומה, כי ההגנה לא תוכל להיוושע מההחלטה אשר ניתנה בעניין "יונה" הנ"ל אליה הפנה הסניגור המלומד. אמנם המאשימה שם הסכימה לטעון לתקופת אשפוז בת 20 שנה. יחד עם זאת, היא ביקשה להדגיש שוב כי עמדתה העקרונית הינה לתקופת אשפוז מרבית בת 25 שנים.

43. נוסף ונציין, כי אין אנו תמימי דעים עם האמור בסעיף 21 לאותה החלטה (בענין "יונה") ועם ההיקש אותו ביקש בית המשפט לעשות מסעיף 301ב(ב)(2) לחוק העונשין הדין בהמתה בנסיבות של אחריות מופחתת.

כפי שעמדנו על כך לעיל, מצבו הנפשי של הנאשם קיבל ביטוי במסגרת ההחלטה על הפסקת ההליכים נגדו. מכאן, עת תרים אנו אחר משך תקופת האשפוז, אין ליחס משקל נוסף לשיקולים אלה אשר זכו כבר להתייחסות. כן, אל לו לבית המשפט לייחס משקל לשיקולים שמקומם יפה לשלב הטיעונים לעונש (זאת בחריגים מסוימים – שלבטח אינם מתקיימים בענייננו - כפי המפורט בהוראת סעיף 15(ד2)(א) לחוק טיפול בחולי נפש, שגם כך המחוקק מצא לנכון שלא להחילם על עבירות רצח שבצדם מאסר עולם-חובה).

לא נחטא למטרה אם נציין, כי אין חפיפה בין השיקולים שנלקחים בחשבון עת באים לגזור את דינו של נאשם לבין השיקולים שצריכים באשר לקביעת תקופת האשפוז המרבית. כל שעל בית המשפט לעשות, בבואו לקבוע את תקופת האשפוז המרבית, הוא לבחון את סעיף החוק המגבש את יסודות העבירה (שכאמור, עברה את כור ההיתוך של מבחן הראיות-

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני

לכאורה, בשלב מוקדם יותר, בטרם הורה בית המשפט על הפסקת הליכים), ואת העונש
המרבי הקבוע לצידה של העבירה הרלבנטית. בעשותו כן, אל לו לבית המשפט לקחת
בחשבון שיקולים שמקומם יפה לשלב הטעונים לעונש.

יתר על כן, מה לי מאסר עולם חובה, מה לי מאסר עולם שאינו חובה; בשני המצבים ענין לנו
באותה תקופת מאסר שממנה צריך להקיש את תקופת האשפוז המרבית. מכאן, דומה כי,
פרשנות נכונה המטיבה עם הנאשם היא זו שאינה מחילה את הוראת סעיף 311א. לחוק
העונשין ותרה אחר הוראות החוק הרלבנטיות המצדיקות אשפוז לתקופה מרבית בת 25
שנה.

למותר לציין גם, כי מרבית העבירות בחוק העונשין הן כאלו שאין בצדן ענש מאסר חובה
לתקופה נקובה ועל אף זאת תקופת האשפוז המרבית נלמדת מתקופת המאסר המקסימלית
(שכאמור, אינה חובה). משכך, אין הצדקה, דווקא בעבירת ה"רצח", לאמץ גישה אחרת.

44. לסיכום, אין מחלוקת כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס העבירה שיוחסה לנאשם בכתב
האישום, קרי, רצח, עבירה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין. לאחר שהונחה בפנינו חוות דעת
פסיכיאטרית אשר ממנה עלה כי הנאשם איננו כשיר לדין ובהתאם להסכמת הצדדים
הורינו על הפסקת ההליכים נגד הנאשם. בהמשך למתואר ולאור הנימוקים שפורטו לעיל,
אנו מורים על אשפוזו של הנאשם, כפי המלצת הפסיכיאטר המחוזי, לתקופה המירבית של
25 שנים.

לבקשת הסניגוריה הציבורית, הנאשם יהיה מיוצג בהליכים בפני הוועדות הרפואיות
באמצעות הסניגוריה הציבורית.

מתירים פרסום ההחלטה ללא כל פרט שעלול להביא לזיהויו של הנאשם.

ניתנה והודעה היום כ"ז חשוון תשפ"ב, 02/11/2021 במעמד הנוכחים.

סאאב דבור, שופט

יפעת שיטריט, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא

הוקלד על ידי ליאור ממון

בית המשפט המחוזי בנצרת

02 נובמבר 2021

תפ"ח 7990-09-21 מדינת ישראל נ' פלוני